

udelukke disse fra Indfyldelse, er det jo netop, at Lovforslaget opstiller Forholdstalsvalgmaaden, som vil bevirke, at enhver Del af Vælgerne vil faa en Indfyldelse, som svarer til deres Antal, og blive lige-stillede, idet man deltager *forholdsvis* lige-lig i Skattebyrden, nemlig efter Evne. Og hvis man nu skulde mene, at Skattebyrden ikke hviler efter Skatteevnen her i Landet, og vilde kunne paapege noget Punkt, hvor det ikke var Tilfældet, jo saa vil det sik-kert meget vel kunne lykkes at faa Med-virkning paa Tinge fra den Side, hvortil jeg i politisk Henseende hører, og fra Mi-nisteriets Side til at søge dette ændret, da det altid har været vor Opfattelse, at det, man skulde tilstræbe i saa Henseende, var at faa Skattebyrden til at staa i Forhold til Skatteevnen.

Saa siger man, at Forslaget byder ingen Garantier. Men hvorledes er Forholdet nu? Forholdet er jo saaledes, at Statsmagten har givet Kommunerne en Række Opgaver at udføre under Statens Tilsyn, der er grundlovmæssig krævet, og dette Tilsyn udfører Staten i nogle Til-fælde direkte for Regeringen, i andre Til-fælde for Tiden indirekte gennem Repræ-sentanter, som Staten har i de paagæl-dende Raad. Nu kan jeg ikke tro, at det ærede Flertal vil mene, at dette Tilsyn, der saaledes udøves og som altsaa er grundlovmæssigt bestemt, overfor Kommunernes Virksomhed skulde være betydnings-løst eller mindre betydningsfuldt nu end tidligere. Thi det ærede Flertal gør i Betænkningen for sit Vedkommende ud-trykkelig gældende, at det ikke kan hæv-des, at den lige og almindelige Valgrets Herredømme er gennemført i vort Statsliv. Men foruden den Garanti, som man, — naar man vilde mene, at Garantier vare fornødne —, kunde finde i det Tilsyn, der saaledes udøves, ligger Garantien jo ogsaa deri, at Kommunens Beboere i Virkeligheden alle ere interesserede i, at der styres forstandigt og økonomisk med Kommunens Midler. Nu har man uuder Forhandlingerne om disse Spørgsmaal her i dette høje Ting ment at kunne hævde, at de ny Skattelove skulde kunne medføre, at en stor Del, et Flertal af Kommunens Vælgere, kunde slutte sig sammen og be-STEMME, at deres Skat skulde fikseres til et vist lille Beløb, medens den øvrige Skattebyrde skulde fordeles paa alle de andre Skatteydere. Som Forholdene ere i dette Øjeblik, — jeg skal i øvrigt for mit Vedkommende ikke lægge megen Vægt derpaa, — men der er jo lagt Vægt der-

paa fra anden Side, stiller det sig imidler-tid saaledes, at i Byerne med 82,000 Væl-gere, have de 45,000 Skatteydere over 1,000 Kr. i aarlig Indtægt, og hvad Forholdene paa Landet angaar, udgør i Halv-delen af Amtsraadskredsene Antallet af Skatteydere paa 800 Kr. og derover over 50 pCt. af Vælgernes Antal i de paagæl-dende Kommuner. Men ganske uden Hen-syn hertil tror jeg, at man fuldstændig kan se bort fra de Skræmmebilleder, der ere opstillede i saa Henseende, og jeg mener, at det kan siges, at Erfaringen har vist os dette her i vort eget Land. Hvis nemlig noget saadant var praktisk og vilde vise sig i det virkelige Liv, saa havde man jo haft al mulig Adgang til at komme ind paa noget saadant, Forholdet er jo nemlig dette, at i vore Købstæder vælges Flertallet af Medlemmerne af Lignings-kommissionen af de almindelige Vælgere, og det er denne Ligningskommission, der fordeler Skattebyrderne. Der faas opgivet fra Byraadet, hvilken Sum der skal for-deles paa Kommunens Skatteydere. Men hvorledes denne Byrde skal fordeles, er Ligningskommissionens Sag, og hvis alt-saa disse Skræmmebilleder, man her har opstillet, havde noget paa sig i det prak-tiske Liv, har der i en lang Aarrække, været al mulig Lejlighed for den alminde-lige Valgrets Repræsentanter til at etablere dette Forhold. Men Sagen er, at saaledes stiller det sig heller ikke, som man har søgt at fremstille det i disse Skræmmebilleder. Forholdet er jo saadant, at man i Ligningskommissionerne graderer efter, som man finder at Skatteevnen er der til; det gjorde man før, da man havde det helt frie Skøn, og det gør man ogsaa nu, selv om man i alt Fald indenfor et vist Omraade har givet fastere Ligningsregler for Kommunerne.

Endelig udtales det i Betænkningen, at der skyldes Bevis for, at Befolkningen nærer et stærkt Ønske om en saa ind-gribende Forandring, som Regeringen fore-slaar. Men det forekommer mig paa ingen Maade rigtigt, at der skyldes noget saa-dant Bevis. Hvis man vil spørge om Be-folkningens Mening i saa Henseende, saa faar man jo rettest Svar ved at se hen til den Stilling, som Befolkningens Repræsen-tanter i det andet Ting indtage, da de ere valgte ved almindelig Valgret, og man kan da utvivlsomt ikke nægte, at deres Stilling viser, at der er et stærkt og levende Ønske i Befolkningen om at se lovgivet paa dette Omraade og lovgivet saaledes, som Rege-ringen har foreslaet det.